

GAŠPER MALEJ

Vaje iz ponižnosti

Ljubljenemu nekje daleč, čisto blizu, tu

Nekaj, priznam, je treba
povedati bolj zaupno.
Hvaležen sem ti za objem,
ki daje trdnost, ne zgolj
varnih prividov v obnebjju
odtujitve. Tisto varnost,
ki jo morda poznajo le
grobovi, ko se noč zlekne
v najgloblji spanec in je
čas takšen kakor zdaj.
Ko pravijo, da se svet pretrga
v prizorišče bojev ljudi
s posebno močjo, in bi se
rad skrnil v prgišče, da ne bi
skrepenel v njihovi bližini.
Ko udarjajo zvezdasti svetovi
še iz lastne glave, kotišča
praspominov. Takrat me objameš
iz daljave; in nedosegljiva toplina
tvojega telesa je ščit, ki naj skozi
večnost počiva na prsah junaške
ljubezni.

* * *

Postajaš vse bolj vodén:
davek občutku, da si se
v nikogaršnji pisavi
oblikoval kot oseba.
Kot eden Pessôevih neznancev,
kretnja, ki na globusu res-
ničnosti ne pomeni več
od grimase ali novca,

ki je bil darovan Bogorodici.
Obale tvojih dni se barvajo
z žitom; v pričakovanju nevihte
in pastirjev, ki bodo pozabili
na črede in v piščali iz trstičja
vtkali speve, ki jih *ni*, spomine
prosojnih hčera meseca,
najstrašnejše oblike,
ki jih zmore prisotnost.
Obstajaš *zunaj* tega trenutka;
le z njim se razgubiš.

* * *

Kot tih metulj,
ki v praznem vetru čaka,
da vzvalovijo sence,
bi se spreletaval
med pokrajinami duha
in zemeljskimi kraljestvi.
Izostruješ mejo;
v zamahu njegovih kril
razbiraš bežnost sveta,
ki se ne dotakne trgovcev,
zlatarjev in prerokov,
ki prisegajo na zgodovino.
Tvoj glas je svetlejši od sivine,
bleščečega krzna in nakita;
kot prosojna vetrnica odganja
skušnjave ognja, lastnega mesa.
V metuljevem preletu
vztrepeta in onemi.

* * *

V trenutkih največje tišine
si hladen in sirenski.
Ko poribaš tla in od predanosti
zatrepetajo kuhinjske posode,
lahko pišeš poezijo.
Čprav ti je ta beseda odveč.
Poskusiš z drobno lasnico,
šivanko, stekleno frnikolo,

lesenim konjem iz – neobstoječega –
otročtva. Poskušaš zmeraj znova.
Vdira neizprosnost zrelosti.
Ne pobegneš več čez: imena
potujejo, odpotujejo. Nekoč
naselijo drugačne, morda
za spoznanje bolj votle
predmete.

* * *

Pokorno stojijo v vrsti angeli drugačnega
časa in čakajo na ponovni prihod.
Ženske, ki skrbijo za dialog z
vesoljem, jih gledajo izpod oblakov.
Stopinje odhajajočih so prepojile
molitvenike; sence blaznežev klečijo
za zastori in slutijo, da je tam nekaj,
kar neizprosno čaka. Prepustiš se
škrlatni, akvarelno razliti barvi sončnih
zahodov. Besede, ki niso ti, vsekajo rano,
nešteto ran v čistost napetega platna.
Potuješ mimo njih; včasih po minaretu
religije, ki ji ne pripadaš, splezaš
v temno sobo, kjer se ti dozdeva,
da nisi edini, ki ga zasledujejo. Vrata,
ki vodijo v prostor svetlih oces,
so vedno zaklenjena. Priporočiš se
za milost in čakaš, hvaležno čakaš,
dokler te pokrajina ne izbriše in pahne
nazaj v spokojni, tosvetni spanec.